

Paulus in Efeze (2)

door: Peter Cuijpers

Handelingen 19:8-20

De prediking van Paulus

Na de ontmoeting met de twaalf Joodse discipelen (vs. 1-7), ging Paulus naar zijn gewoonte in de synagoge. Drie maanden sprak hij vrijmoedig betreffende *de dingen van het koninkrijk van God* (vs. 8; vgl. Hand. 1:3; 14:22; 20:25; 28:23). Paulus had al eerder een korte ontmoeting met deze Joden in Efeze gehad. Toen vroegen ze hem om langere tijd te blijven, maar hij stemde daarin niet toe. Het was toen niet de tijd om langer te blijven. Zijn terugkeer naar hen hing af van Gods wil (Hand. 18:19-21). Aanvankelijk leken deze Joden Paulus goed gezind. Drie maanden lang kon hij met hen over de dingen van het koninkrijk spreken. Maar aan alle goede dingen komt een eind. Sommigen hadden zich verhard en waren ongehoorzaam. Zij probeerden de menigte op te stoken door kwaad te spreken van 'de Weg' (vs. 9).

Dat was voor Paulus het moment om zich van hen af te scheiden. De 'discipelen', zij die wel gehoorzaam waren en het evangelie hadden geloofd, werden van de ongelovige Joden afgezonderd. Tot hen sprak hij dagelijks in de school van Tyrannus. Dit nu gebeurde twee jaar lang, zodat allen die in Asia woonden het woord van de Heer hoorden, zowel Joden als Grieken (vs. 10). Tyrannus was waarschijnlijk een heidense wijsgeer, zoals zijn naam tiran of onbepert heerser aanduidt. Van oudsher was Efeze bekend om zijn retoren en wijsgeren. Er wordt verondersteld dat Tyrannus een leraar in de welsprekendheid (retoriek) is geweest, die zijn schoolruimte ter beschikking heeft gesteld aan Paulus.

Behoorde Tyrannus tot de discipelen en stond hij daarom zijn gehoorzaal gratis af? Of moest Paulus de huur van het lokaal betalen? Wij weten het niet, hierover zwijgt de Schrift. Wat we wel weten is dat Paulus twee jaar lang dagelijks onderricht heeft gegeven aan de discipelen. De codex van Beza zegt dat Paulus dagelijks onderricht gaf van het vijfde tot het tiende uur, dat wil zeggen van 11.00 tot 16.00 uur. Dit kan kloppen. In de Ionische steden eindigde het zakenleven om 11.00 uur, om in de late namiddag weer hervat te worden. Deze intensieve bijbelstudies wierpen hun vruchten af. Allen die in Asia woonden hoorden het woord van de Heer, zowel Joden als Grieken. De discipelen (leerlingen) hadden niet

stilgezeten. Wat ze van Paulus hadden geleerd, gingen ze ook uitdragen. De fakkel die God heeft aangestoken om de duistere wereld te verlichten, mag nooit uitgaan. Het evangelie dat wij gehoord hebben moet verder doorgegeven worden – het moet worden toevertrouwd aan mensen die bekwaam zullen zijn ook anderen te leren (2 Tim. 2:2).

Buitengewone krachten

“En buitengewone krachten deed God door de handen van Paulus, zodat zelfs zweetdoeken en gordeldoeken van zijn lichaam op de zieken werden gelegd en de ziekten van hen weken en de boze geesten uitgingen”
(vs. 11-12).

Het evangelie van het koninkrijk (Hand. 19:8 en 20:25) gaat gepaard met tekenen en wonderen (vgl. o.a. Matt. 10:1,7-8). De zendingsofdracht van de Heer Jezus aan zijn apostelen werd gegeven vanaf 'de berg' (Matt. 28:16). De berg staat in het evangelie van Matteüs altijd in verbinding met het koninkrijk (vgl. Matt. 5:1; 15:29; 17:1). Nadat de Heer Jezus werd opgenomen in de hemel en ging zitten aan de rechterhand van God, gingen de apostelen uit en predikten overal, terwijl de Heer meewerkte en het woord *bevestigde* door de tekenen die daarop volgden (Marc. 16:19-20).

De buitengewone krachten en tekenen dienden dus ter bevestiging van het evangelie van het koninkrijk. Toen Johannes de Doper zich afvroeg of Jezus wel Degene was die zou komen, de Messias, wees de Heer hem op de tekenen en wonderen die zich voor zijn ogen afspeelden (Matt. 11:2-5). Het koninkrijk der hemelen was gekomen in de Persoon van de Koning, de Messias (Matt. 3:2,17); en het 'bewijs' was geleverd. Zoals de tekenen en wonderen moesten bevestigen dat Jezus de beloofde Messias (Koning) was (vgl. Hand. 2:22), dienden zij ook ter bevestiging van het optreden van de apostelen (vgl. Hand. 2:43; 5:12). Het waren de *tekenen van de apostel* (2 Kor. 12:12). Zij moesten het apostelschap bevestigen. Deze tekenen waren dus het bewijs dat Christus door middel van Paulus en de andere apostelen werkte (Rom. 15:18; vgl. Hebr. 2:4).

Dat deze bevestiging het doel was van de tekenen en wonderen, wordt prachtig geïllustreerd in de geschiedenis van de zeven zonen van een zekere Sceva

(vs. 13-17). De zonen van Sceva waren rondtrekkende Joodse bezweerders (exorcisten – uitdrijvers van demonen). In Matteüs 12:27 spreekt de Heer Jezus ook over Joodse bezweerders. Sommige exorcisten trokken door stad en land om demonen uit te drijven – zij hadden hiervan hun broodwinning gemaakt. De zonen van Sceva gebruikten de naam van Jezus als een formule, een toverwoord dat de boze geesten moest doen wegvluchten. Dat het nogal ‘gewaagd’ is (vs. 13) om de naam van Jezus te pas en te onpas te gebruiken, bleek al heel snel. Zij zeiden tot hen die de boze geesten hadden: *“Ik bezweer jullie bij Jezus die Paulus predikt”* (vs. 14). De zeven zonen van Sceva, een Joodse overpriester, kwamen echter van een koude kermis thuis. Noch hun religieuze afkomst als telgen uit een priesterlijk geslacht, noch hun bezweringen maakten ook maar enige indruk op de boze geest.

Met grote minachting voor zijn bezweerders antwoordde de demon en zei tot hen: *“Jezus ken ik wel en van Paulus weet ik; maar u, wie bent u?”* (vs. 15). De demonen kennen Jezus, dat wil zeggen niet alleen zijn naam, maar ook zijn waardigheid en macht (vgl. Luc. 8:28-33). Ook van Paulus hebben zij weet. Hij is een ‘apostel’, die door Jezus is uitgezonden en macht (bevoegdheid) heeft gekregen om demonen in Zijn naam uit te drijven (Marc. 16:17). Met die beiden had de boze geest rekening te houden. Maar wat betekenden de zonen van Sceva, wie meenden zij dat zij waren om het tegen hem op te nemen? *“En de mens in wie de boze geest was, sprong op hen af en overmeesterde hen beiden (of allen) en overweldigde hen, zodat zij naakt en gewond uit dat huis wegvluchtten”* (vs. 16). Als een wild dier stortte de mens, in wie de boze geest was, zich op zijn bezweerders en overweldigde hen allen. Wat een afgang. Niet de boze geest moest wegvluchten, maar de bezwéerders moesten naakt en verwond de benen nemen!

Lucas maakt hier onmiskenbaar duidelijk wie al dan niet de macht (bevoegdheid) van de Heer Jezus heeft ontvangen om demonen uit te drijven. Paulus was de gezonde apostel van de Heer. Alleen hij had de apostolische macht om het huis schoon te vegen van demonen. De boze geest verscheurde hun kleren, zodat ze naakt en gewond uit dat huis moesten wegvluchten. Het uitdrijven van demonen is niet aan een ieder gegeven. Zelfs de discipelen van de Heer Jezus, die al heel wat demonen hadden uitgedreven, stuitten op zoveel verzet dat zij een kind niet uit de macht van een demon konden bevrijden (Matt. 17:14-19). De Heer maakte duidelijk dat kleingeloof hieraan ten grondslag lag (vs. 20).

Om de confrontatie met demonen aan te gaan moet men op de eerste plaats een discipel van de Heer Jezus zijn – een gelovige. Ongelovigen, zoals de zonen van Sceva, maken bij voorbaat al geen schijn van kans. Zij komen er niet zonder kleerscheuren vanaf.

De tweede voorwaarde is dat men de confrontatie in het geloof aangaat, dus op geen enkele wijze aan de macht van de Heer Jezus twijfelt. We ‘sterken’ ons in

de Heer en in de kracht van Zijn sterkte. We hebben de hele wapenrusting van God aangedaan, en in de kracht van de Geest volgt dan de confrontatie (vgl. Ef. 6:10-18).

De derde voorwaarde is dat we ons bewust zijn van de autoriteit (bevoegdheid) die de Heer Jezus ons gegeven heeft. We handelen en spreken in de naam van Jezus. De naam van Jezus doet demonen sidderen. Het uitspreken van een gebed of bevel in de naam van Jezus heeft zo’n kracht dat demonen het veld moeten ruimen (vgl. Hand. 16:18).

De nederlaag van de Joodse bezweerders maakte grote indruk op de Efeziërs. De indruk was tweeledig. In de eerste plaats werden allen, zowel Joden als Grieken, door vrees overvallen, omdat de ontheiliging van de naam van Jezus zo zichtbaar was afgestraft. In de tweede plaats waren zij vol *bewondering* voor de macht van de naam van Jezus, die groter bleek dan alle andere namen of bezweringsformules. Zo zien we dat God zelfs de demonen kan gebruiken, opdat de naam van de Heer Jezus wordt grootgemaakt. Velen vreesden en bewonderden de naam van de Heer Jezus en kwamen tot geloof. Dit ging gepaard met het belijden en bekend maken van hun daden (vs. 18).

Zij beleden dus openlijk hun zondige en verkeerde daden. Waren dit bijgelovige en occulte praktijken? Dit is in de context zeer aannemelijk. Hoe wordt men bevrijd van occulte belasting of gebondenheid? Door te geloven in de Heer Jezus, door de boze daden te belijden en bekend te maken. Hier komt geen ‘bevrijdingsteam’ aan te pas¹. Het is de ‘waarheid’, die ons vrijmaakt. En de waarheid is hier de macht van de Heer Jezus over de duivel en de demonen, waarvan ze zojuist een demonstratie hadden gezien. Ze moesten de naam van de Heer Jezus aanroepen en hun zonden belijden - en meer niet! Het is de Zóón, die ons vrij maakt; het is niet het werk van een bevrijdingsteam (vgl. Joh. 7:31-36). Er kunnen bij pasbekeerden nog occulte banden uit het verleden zijn, die door medegelovigen losgemaakt moeten worden. Dit heeft echter meer met een stuk ‘onderwijs’ te maken dan met bevrijding². Aan het woord ‘bevrijding’ wordt in het woordenboek van onze charismatische broeders een veel te zware lading gegeven.

“Ook velen van hen die toverkunsten hadden bedreven, brachten hun boeken bijeen en verbrandden ze in bijzijn van allen; en zij berekenden de waarde daarvan en kwamen op vijftigduizend zilverstukken” (vs. 19).

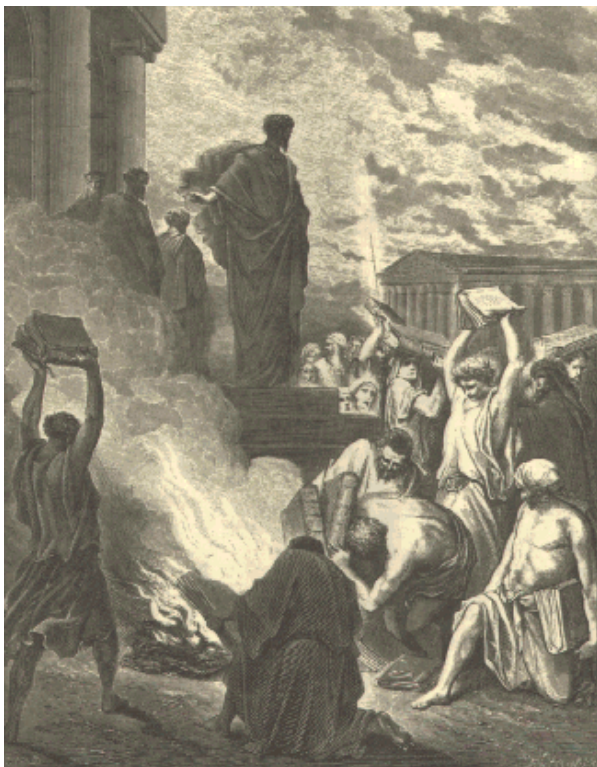
Om werkelijk bevrijd te kunnen worden van een occult verleden, moeten we niet alleen onze daden belijden en bekendmaken (vs. 18), maar ons ook ontdoen van alles wat ons nog aan het occulte zou kunnen binden. In dit geval brachten velen van hen die toverkunsten hadden

¹ Zie de overdenking bij [Paulus en de slavin met een waarzeggende geest](#)

² Zie het artikel van Hugo Bouter: [De losmaking van Lazarus](#)

bedreven hun boeken bijeen en verbrandden ze in het bijzijn van allen. De boeken waren perkamentrollen of ook wel losse bladeren. Ze bevatten toverformules in allerlei talen, soms ook zinloze samenstellingen van letters en mystieke tekens, wonderwerkende namen of allerlei geheimzinnige aanwijzingen. Met behulp daarvan kon men geesten uitdrijven, schatten vinden, liefde of haat opwekken, iemand schade toebrengen, genezingen verrichten enz. Allerlei ‘boeken’ waarmee men dus witte of zwarte magie kon bedrijven. De prijs van de vernietigde boeken werd berekend op het gigantische bedrag van 50.000 zilverstukken.

Hier zien we de uitwerking van de prediking van het evangelie van het koninkrijk van God. Dit evangelie bestaat niet in woorden, maar in kracht (1 Kor. 4:20). Het heeft te maken met gehoorzaamheid en onze dagelijkse levenspraktijk op aarde als discipelen van de Heer Jezus. Hij is niet alleen onze Heiland en Verlosser, maar Hij is ook onze Heer (vgl. Hand. 2:36). We erkennen Zijn gezag en onderwerpen ons daaraan. In het koninkrijk van God zijn niet de woorden, maar de daden in tel. In het bijzijn van *allen* werden de boeken verbrand als *een getuigenis* dat ze met hun occulte verleden gebroken hadden. Het gevolg was dat het woord van de *Heer* met macht toenam en sterker werd (vs. 20).

Om over na te denken

“En buitengewone krachten deed God door de handen van Paulus” (vs. 11).

We hebben overdacht dat de tekenen en wonderen hoofdzakelijk door de handen van de apostelen gebeurden (vgl. Hand. 5:12). Het waren tekenen van de

apostel (2 Kor. 12:12; Hebr. 2:3-4), die hun apostelschap en hun boodschap moesten bevestigen. Vandaag worden we overspoeld met seminars en boeken over genezingen, wonderen, spreken in talen, uitdrijvingen etc. Dit thema is allang niet meer alleen het stokpaardje van de pinkstergemeenten. Steeds meer evangelische christenen hebben zich hiervoor opengesteld. Ze zijn ervan overtuigd dat God op dezelfde manier werkt als in de dagen van de Heer Jezus en de apostelen. Binnen evangelische kring is hierdoor een tweespalt ontstaan. Gebeuren in onze dagen nog genezingen, wonderen...?

God is barmhartig en genadig. Hij grijpt ook vandaag nog op bovennatuurlijke wijze in. Of Hij dit in Zijn wijsheid en soevereiniteit ook altijd doet, is een tweede. We hebben niets te claimen! Merkwaardig dat bij de kracht van de Heilige Geest meteen gedacht wordt aan genezingen en wonderen. Het is deze ‘kracht’ (dunamis) waarop de apostelen moesten wachten (Hand. 1:8). Maar wat was het doel van deze kracht? Om te kunnen genezen etc.? Nee, om van de Heer Jezus *te getuigen!* De genezingen en wonderen waren aan dit doel ondergeschikt. Ze dienden slechts ter bevestiging *van het woord* dat de apostelen spraken (Marc. 16:20). Het getuigenis van de apostelen ligt al lang achter ons. Hun taak zit erop – het doel is bereikt. Gods Woord is voleindigd en compleet (Kol. 1:25). Waarom moet de Heer de prediking van het Woord dan nog met tekenen en wonderen bevestigen?

De rijke man in Lucas 16:19-31 had geweigerd om te luisteren naar Mozes en de profeten (het Oude Testament) en kwam daardoor in de Hades (het dodenrijk) terecht, waar hij in helse pijnen verkeerde. Om te voorkomen dat zijn vijf broers ook in deze verschrikkelijke plaats terecht zouden komen, vroeg hij aan Abraham of deze Lazarus naar het huis van zijn vader wilde sturen. Een groter wonder dan iemand die uit de doden opstaat en een getuigenis geeft, bestaat niet! Ongetwijfeld zouden zijn broers de waarschuwing van Lazarus ter harte nemen en zich bekeren. Abraham echter zei: *“Zij hebben Mozes en de profeten; laten zij naar hen luisteren. Als zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij, ook al stond iemand uit de doden op, zich niet laten overtuigen”* (vgl. Joh. 12:1-2, 9-11).

Ons getuigenis hoeft niet bevestigd te worden door tekenen en wonderen. Zoals de vijf broers het moesten doen met Mozes en de profeten (het Oude Testament), zo moeten de mensen het vandaag doen met het Oude en het Nieuwe Testament. Niet de ‘doden’, maar de ‘levenden’ heeft de Heer geroepen om van Hem te getuigen. Met andere woorden: het Woord van God is voldoende en heeft geen wonderen en tekenen nodig. Ik geloof zeker dat God ook nu nog wonderen verricht, en mensen kan genezen zonder natuurlijke middelen of medische behandelingen – alle dingen zijn mogelijk bij God (Matt. 19:26). Ik geloof echter niet dat de hedendaagse genezingscampagnes een voortzetting zijn van de bediening van Christus en de apostelen. Verre van dat! De hedendaagse wonderdoeners hebben één

ding gemeen: hun woorden zijn groot, maar hun kracht is klein (1 Kor. 4:2). De televisiedocumentaire 'Op zoek naar een wonder' (2006) heeft, voor hen die het nog niet wisten, op onmiskenbare wijze aangetoond dat de zgn. genezingsbedienaars over heel de wereld niet kunnen tippen aan de criteria die van hen mogen worden verwacht. Niet één van de zieken die aan het

EO programma hebben meegewerkt, is genezen. Een beschamende vertoning en een onttering van de naam van de Heer Jezus. Deze mensen zijn te vergelijken met de zonen van Sceva: hun 'naaktheid' is aan allen openbaar geworden.

Oude Sporen 2008